

*Najlepše
ljubavne
priče*

Sadržaj

PRVO POGLAVLJE

Ja ću stupiti u brak s osobom koja će voljeti Boga više od mene.

Čekat ću te - <i>Janette Anderson</i>	10
Preko brda, dolina ... i oceana - <i>Fabiola Gutierrez de Lustig</i>	13
Vrijedilo je čekati - <i>Danijel Lustig</i>	22
P. S. Čekam te, Kauboji, službena vozila i Božji darovi - <i>Ines Maynard</i>	27
Žuto svjetlo za mojega muža - <i>Marija Koprivnjak</i>	33
Prava ljubav, Zašto vrijedi čekati? - <i>Intervjui s Rebeccom St. James</i>	35

DRUGO POGLAVLJE

Moja mlada - *Dimitrije Popadić*

Zar nije bilo od jabuka? - <i>Janet Berković</i>	44
Moja svekrva molila se za mene - <i>Petra Bohall</i>	46
Ovo je naša priča ... - <i>Karmen i Goran Milković</i>	49
Bog crta ravne preko krivih linija - <i>Đena i Biljana Nikolić</i>	52
Od glave do pete - Ljubavna priča Danijele i Vlatka Majetića - <i>Melody J. Wachsmuth</i>	58
Nedokučivi su putovi Božji - <i>Stojan Gajicki</i>	61

TREĆE POGLAVLJE

Kada bih mogao ponovno birati, opet bih izabrao tebe.

Imate li djece? - <i>Laslo Hornjik</i>	66
Jedno oko koje više vidi ... - <i>Martina Kocijan</i>	69
Znak Božje dobrote i ljubavi - <i>Toma i Anita Povalec</i>	73
Zašto je moj brak poseban? Jer je Božja milost svakoga jutra nova ... - <i>Žuža Onasoga</i>	77
Priča o Malenoj i Klepetanu - <i>Mirela Jendričko</i>	80

ČETVRTO POGLAVLJE

Prava ljubav nema sretan završetak, ona ne završava.

Najljepši dani u mojem životu - <i>Davorka Topić Miškec</i>	84
Neočekivana radost - <i>Peter i Nela Mayer Williams</i>	91
Druga prilika - <i>Vera Kovačević</i>	94
Zaboravljeno čudo ljubavi - <i>Stjepan Lice</i>	96
Zaručnica Isusova - <i>Jure Dohnal</i>	98

Moja svekrva molila se za mene

PETRA BOHALL

Odmah sam ga primijetila i malo kasnije nazvala mamu da joj ispričam o mladiću kojeg sam ugledala ispred svoje fakultetske zgrade. Rekla sam joj da je ćelav, da ima crvenkastu bradu i plave oči kao moj deda – on mene uopće nije primijetio. Nisam mogla ni slutiti da se majka toga mladića već od njegova ranog djetinjstva molila za mene, tj. za njegovu buduću ženu.

Poput mnoge djece, kao mala (a naravno i kao tinejdžerica) zaljubljujivala sam se, planirala vjenčanje i sanjara o budućem mužu. Dosta dugo detaljno sam planirala svoje vjenčanje za princa Williama, ali Bog je imao druge planove. S dvanaest godina napisala sam popis osobina i kvaliteta koje sam željela od budućega muža, primjerice da zna plesati, da je obraćen i da voli životinje. Imala sam neke tinejdžerske veze, sve koje sam na kraju požalila, ne zato što su ti dečki bili loši, nego zato što sam bila premlada da bih znala što ja točno želim i što Bog točno želi za mene.

U to vrijeme kada sam nazvala mamu da joj kažem o Mišku (nadimak koji sam dala Jeremyju kako bismo ja i moje prijateljica mogle o njemu razgovarati a da on ne zna kako je o njemu riječ), znala sam da se ne smijem zbližiti ni s jednim mladićem s kojim se ne bih mogla zamisliti u braku. Jeremy i ja upoznali smo se te počeli družiti i češće vidati. Živjeli smo u istoj zgradi i ja sam se jako trudila da se što više 'slučajno' susrećemo. Jeremy je prilično brzo (iako se meni činilo da mu je trebalo dugo) shvatio da sam zainteresirana za njega, ali nije reagirao na moje osjećaje. Tada me to jako živciralo, ali kasnije sam tek shvatila koliko je bio pažljiv da se ne upusti u vezu prebrzo, bilo mu je najvažnije da se najprije upoznamo kao prijatelji. U početku uopće nije ni gajio osjećaje prema meni. Oni su se razvili i jačali kroz naše druženje. Jedanput me nazvao i pitao želim li ići s njim pogledati film. Prije nego što je dovršio pitanje ja sam već skakala po sobi od uzbuđenja, a onda je došao kraj pitanja - "i s mojim cimerom". Drugom prilikom ispitivao me o meksičkim re-

storanima i volim li takvu hranu. Ja sam cijelo vrijeme očekivala da me pozove na večeru, a on je na kraju svih pitanja samo rekao 'hvala'. Dok sam se ja pitala zašto ne želi provoditi više vremena sa mnom nasamo, on je bio zadovoljan prijateljstvom koje smo imali i čekao dok ne bude potpuno siguran prije nego što se u išta upusti.

Brzo smo kroz druženje shvatili da smo vrlo različiti. On je bio tipičan Amerikanac, tek došao iz vojske, povučen, fin i tradicionalan. Ja sam u to vrijeme govorila da ne želim Amerikanca za muža, glasno sam se protivila vojsci i svakom prilikom započinjala kontroverzne razgovore. Imala sam i obrijanu glavu i probušen nos – definitivno ne djevojka o kojoj bi on razmišljao. Kad me prvi puta nazvao telefonom, predstavio se ovako: "Ovdje Jeremy, druga ćelava osoba u zgradi." Drugom prilikom, kada smo išli gledati film "Moje veliko grčko vjenčanje", ja sam mu šapnula da su te dvije obitelji u filmu baš kao i naše – američka je tiha, fina, svatko drži svoje mišljenje za sebe, a grčka je poput moje hrvatske, glasna, svi ponekad govore u isti glas, emotivna i nitko nema dlaku na jeziku. No iako smo bili potpune suprotnosti i konstantno suočeni sa svojim različitostima, privuklo nas je i povezalo ono najvažnije u životu – naša vjera.

Kada smo se počeli više družiti, meni se jako sviđalo, a moram priznati i pomalo me šokiralo, kad je on predložio da se zajedno molimo i zajedno učimo napamet retke iz Biblije (Hebrejima 12). To je meni bila velika potvrda da je on ozbiljan što se tiče nas, a još važnije, što se tiče Boga. Ja sam se njemu počela sviđati kada sam mu prvi put pokazala svoje slike s misijskoga putovanja i kada je vidio da želim služiti.

Unatoč tome što nas je spajala naša ljubav za Boga i za službu, naše kulturne razlike imale su veliku ulogu u našoj vezi i ponekad nas dovodile do sukoba. Jedno vrijeme smo se čak razišli jer smo mislili da ne možemo prebroditi te razlike. I danas, nakon sedam godina braka, dođemo u situacije gdje nas naše različite kulture dovedu do podijeljenih mišljenja. Kroz sve te razlike, i na početku i sada, uvijek se moramo vraćati temelju naše veze – Bogu.

Od samoga početka otvoreno smo govorili o planovima. Nismo se htjeli žuriti, ali smo isto tako znali da nema smisla i dalje se viđati ako znamo da naša veza ne vodi k braku. Ja sam Jeremyju od samoga početka rekla da se planiram preseliti u Hrvatsku čim završim studij. Dok bi se nekima činilo da bi ga ta odluka odbila od mene - s jedne strane, jer sam bila toliko odlučna i sigurna, a s druge, jer nije ni znao gdje je Hrvatska - moja poslušnost Bogu još ga je više privukla. Jednom prilikom dok smo razgovarali o našim planovima

poslije fakulteta, ja sam se sva uzrujala što Jeremy nije imao tako specifične planove kao ja, nije znao gdje točno planira živjeti ili što želi raditi. On mi je na svoj tipičan smiren način objasnio da je baš to razlog zašto si nas dvoje toliko dobro pašemo. Sada, nakon 6 godina zajedno u Hrvatskoj, Jeremy osjeća poziv za ovo mjesto ne zbog mene, nego zbog toga što je Bog u njemu razvio poziv za našu zemlju. Bog nas je spojio i ujedinio naša srca da kucaju za iste stvari.

Na kraju, ni Jeremy ni ja nismo dobili ono što smo tražili ili zamišljali da ćemo dobiti u bračnom drugu, nego nam je Bog dao nešto sasvim neočekivano i mnogo bolje.

Nedokučivi su putovi Božji

STOJAN GAJICKI

U svakome od nas živi san o susretu s osobom koja bi bila ona koja će nam život učiniti onakvim kakvim ga priželjkujemo. Kada nas je Bog u svojoj stvaralačkoj namjeri zamišljao, svaki djelić plana bio je rođen i ostao natopljen u ljubavi. Bog je ljubav i cijelo je stvorenje zamišljeno za ljubavnu priču. Želja i potreba da budemo voljeni i da volimo srž je svakoga živog bića, čovjeka iznad svega. Svrha svih odnosa jest očitovanje i utvrđivanje međusobne ljubavi.

Njoj je bilo dvadest i sedam godina kada je svojoj mami poslala pismo s opisom svojega sna. Svojim pjesničkim jezikom još je dodala jačinu vatri koja je u njoj gorjela, iako je taj san jednom već doživio svoju neispunjenost. No on ipak nikada ne umire! Mamin odgovor nije bio ohrabrujući: “Dijete moje, takva osoba ne postoji!” Ni to nije moglo ugasiti želju u njoj da doživi susret koji će joj dati povod da vjeruje kako ne sanja uzalud.

On je bio istih godina. Živio je i on sa svojim snom, ne toliko konkretnim, ali dovoljno jasnim da je znao iz kojega smjera da ga očekuje; znao je da mu dosadašnji susreti nisu dali dovoljno povoda vjerovanju da je to bio početak ostvarivanja sna. Ponekad se činilo da ništa drugo nije okupiralo njegove misli toliko koliko je sama pomisao na nju mogla učiniti.

Oboje su u jednom trenutku shvatili da im ta želja i san uzimaju previše snage. Misli o životu sa životnim partnerom, s osobom kojoj će dati ljubav i od nje je dobivati prevladavale su osjećajima sve više i više. Osjećaj nepotpunosti pojavljivao se češće, što su godine više prolazile i ponekad napadao san, sliku o sebi, o životu uopće. Jedan tihi glas govorio je da san mora “umrijeti”, da ga moraju staviti u ruke onoga koji ga je u njih i stavio. Ona je rekla: “Udana ili sama, tebe, Bože, želim voljeti više od svega i za tebe živjeti.” On je shvatio da na popisu želja i prioriteta za ostvarivanje sna treba Bogu dati prvo mjesto, a da će se sve ostalo dodati. Kao da su trebali doživjeti istinu, koju je jednoj mladoj osobi, na pitanje kada je tko zreo za brak, jedna starija osoba rekla: “Zreo si kada doživiš da to više i

nije nešto što se mora dogoditi.”

Jednoga hladnog i sumornog jutra u studenom krenuli su oboje na bogoslužje. Ona inače nije dolazila u tu crkvu, ali ove nedelje nije imala volje ići u svoju zajednicu koja je bila dosta udaljena od mjesta gdje je stanovala. On je trebao govoriti na tom bogoslužju. Ništa u okolnostima nije govorilo da je taj dan u sebi imao nešto posebno. Sreli su se na vratima. Ona je krenula kući, nije znala da su svi drugi ponijeli sa sobom jelo radi zajedničkog ručka. On je baš u tom trenutku ušao i pogledi su se sreli. “Oj, kakva divna zrela žena”, bila je njegova prva reakcija. “Da nije to možda on”, bile su njezine prve misli.

Na njegov nagovor, ostala je ipak na službi i zajedničkom ručku. Obećao joj je - ako bude trebalo - da će podijeliti svoj obrok s njom. Na bogoslužju je govorio o pozivu koji je nedavno doživio i o tome kako se treba vratiti u svoju zemlju. Cijeli govor odisao je nečim što je učinilo da je ona u srcu rekla: “Bože, hvala ti što ne moram ići s ovim čovjekom.” Sjedili su zajedno i razgovarali, dugo i o svemu, o životu i što je Bog učinio za njih. Netko je, iz nekog razloga, fotografirao njihov prvi susret i “ovjekovječio ga”. Poslije toga su otišli na kavu i nastavili razgovor. Pričala je o jednom ljetu na Jadranskom moru i izgovorila nekoliko fraza na našem jeziku. “E, pa nauči više, možda će ti trebati jednoga dana”, bio je njegov šaljivi komentar. U njemu se krilo možda i nešto drugo. Topliji osjećaji, želja, možda se san u tom trenutku probudio, prvi put, onako ozbiljno. S toga ljetovanja poslala je razglednicu mami i tati i napisala da je sve fantastično lijepo, ali da se za nekoga “južnjaka” nikada ne bi udala.

Oboje su, u situaciji kada su se sreli, bili još uvijek “zauzeti”, iako je u oba slučaja sve išlo kraju, a da nikada nije ni nalikovalo onomu o čemu su sanjali. Molili su se zajedno za Božje vodstvo u situacijama u kojima su bili, još ne videći sebe kao odgovor na molitve. Ne sjećaju se detalja, ali nekako je u mislima, negdje se u onom dijelu duše do kojega samo ljubav zna naći put, počelo nešto rađati se. Odgovor na molitve i rješenje za njihove situacije bio im je pred očima.

Sve je krenulo u tom smjeru. Bilo nam je dvadeset i devet godina, i Soili i meni. Naš susret nije bio doživljaj zaljubljenosti vulkanske jačine. Život je već neke stvari stavljao na svoje mjesto, gdje nisu odlučivali samo osjećaji. Oči srca vidjele su više od onoga što je fizičkim očima dostupno. Ne, to nikako nije bila neka “duhovna zaljubljenost”. Vidio sam ja sve ono što nam svima itekako puno znači i što lako zapazimo. Nije baš potpuno istinito ako bi tko rekao: “Ne mora ona biti lijepa, samo da bude duhovna.” Koliko god duhovni

trenutak bio važan, Bog ipak ne uskraćuje i ono što je očima lijepo. Trenutak kada san počinje živjeti, ima više dimenzija. Jedno bez drugoga nije dovoljno, trenutak bez toga nije potpun. Svatko ima svoj ukus i svakoga nešto drugo privlači. Svakomu je njegova osoba najljepša. Tako je! Tako i treba biti! Ako čovjek traži po standardima koje su propisali neki drugi, propašaj je vrlo vjerojatan.

Nešto je drugo dodirnulo dušu. Vidjeli smo jedno u drugom nešto što nije bilo potpuno, kako smo to tada vidjeli, jer taj tren ima svoju snagu i “zasljepljuje”. Ali ovaj put bilo je dovoljno i jednoga i drugoga važnog elementa da bi nas susret povukao u dalji i dublji odnos, u proces koji će moći proizvesti u nama ono što smo u trenutku vidjeli jedno u drugom. Usudio bih se reći da je onaj “mali božanski aspekt” trenutka, koji nam je u vremenu kriza i sumnji da smo stvarno bili jedno za drugo, značio puno, a i danas nam znači. Soila je imala još jedan doživljaj prije nego što smo se sreli, a koji je dobio važnu ulogu u svemu. Kada se obratila, prije našega susreta, postila je i molila da dobije jasniju sliku što Bog želi s njezinim životom. Bog joj je pokazao da će zajedno s čovjekom istih godina služiti njemu. U jednoj slici (viziji) koja joj je bila pokazana vidjela je dio Europe za koji joj je Gospodin rekao da će tu raditi za njega. Iako je to zaboravila, u početku naše veze sjetila se toga i još više razumjela da je ono što se događa dio Božjega plana s njezinim životom.

Ono što nam je obojima puno značilo jest Božje obećanje: ako tražimo najprije njegovo kraljevstvo, sve ostalo će nam se nadodati.¹ Bog je vjeran i zna što nam treba. Ta toliko važna stvar nije se dogodila kroz neko dramatično otkrivenje ili neku posebnu božansku intervenciju. Velike se stvari često događaju u običnim situacijama. Bog zna sve što nam treba, pa kada njemu damo prvo mjesto u životu, a već ima načina kako da nas dovede do onoga što nam je potrebno i o čemu sanjamo.

Danas, nakon trideset godina zajedničkoga života, sve više razumijemo da je sve bilo vođeno njegovom rukom; čak i pojedinosti koje nam i nisu izgledale toliko važne i velike. Govoriti o nekoj romantici bez problema i trzavica, u našem slučaju i dubokih kriza, bilo bi neistinito i neodgovorno. Zajednički život ni u jednoj vezi nije lak. Brak je često jedna od najtežih životnih veza, ali bez sumnje i najljepših. Biti zajedno s osobom koja ljubi Gospodina i s kojom dijeliš ljubav - dar je koji Bog želi dati svakom svojem djetetu.

Imate li djece?

LASLO HORNJK

“*Imate li djece?*”

Ovo je pitanje vrlo često prilikom upoznavanja bračnih parova i postavlja se kao tema daljnjeg razgovora. Ako je odgovor potvrđan, radosno se podijele informacije i osjećaji u vezi s djecom. Ako je odgovor negativan, obično se kaže: “Dat će Bog!”

Međutim, atmosfera se naglo mijenja ako par odgovori da nikako ne može imati djece. Tada ljudi osjete neku nelagodu, jer ne znaju kako dalje nastaviti razgovor: nisu sigurni u kojoj je mjeri bolna tema koju su dotakli. Zbunjeno iščekuju što će sljedeće reći bračni par bez djece.

Kao bračni par bez djece, moja supruga i ja uvijek iznova prolazimo ove faze upoznavanja i nakon toliko godina, 18 godina braka, to se ne mijenja. Neki nam ljudi suosjećajno spomenu kako uvijek postoji opcija posvajanja. Naš je odgovor da to ne želimo učiniti, jer smo svoj život posvetili služenju Bogu.

Svaki bračni par koji ne može imati vlastitu djecu nalazi svoj put: bilo da posvaja djecu ili ne, svaki ima svoju životnu priču koju ne saznaju svi. Moja supruga Ildi i ja upoznali smo se 1988. godine, kada još nismo poznavali Gospodina. Započeli smo vezu, izlazili skoro svake večeri u grad, išli na klizanje (bila je zima). Trećega tjedna smo s prijateljima otišli na plivanje. Dok smo sjedili na rubu bazena, tu mi je, uz očitu veliku nelagodu, priopćila kako je rođena s Mayer-Rokitansky-Kuster-Hauserovim sindromom. MRKH sindrom očituje se u tome da se žene rađaju s nerazvijenim unutarnjim spolnim organima ili potpuno bez njih, što trudnoću čini nemogućom. (Na svakih 5000 rađa se jedna žena s tim sindromom.)

Kada je to izrekla, nesigurno me promatrala kakva će biti moja reakcija, što ću reći. Ja sam samo postavio još nekoliko pitanja u vezi s tim i promijenio temu. No to se duboko urezalo u mene i počeo sam razmišljati o onome što mi je rekla. Sljedeća dva tjedna u meni

su se odvijale borbe. Našao sam se pred važnim pitanjem koje nisam očekivao tako brzo u našoj tek započetoj vezi: hoću li ostati s Ildikom ili se razići?

Morao sam ovo riješiti zato što se pojavila dilema: veza se može produbiti i završiti s brakom, a jesam li spreman odreći se vlastite djece? Trebam li prekinuti s njom prije nego što se emotivno vežemo i potražiti vezu s drugom?

Nikomu ništa nisam rekao o ovim stvarima: u samoći sam u srcu premetao misli. Dani-ma sam razmišljao samo o tome. Ildiki nisam pokazivao nikakvim znacima da sam u fazi donošenja odluke. Dolazile su mi misli i stavovi iz revolta što su nastali zbog rastave mojih roditelja. Rastali su se kada sam imao 8 godina, sestre 6 i 4. Zbog toga sam često govorio sebi: radije ću imati brak bez djece u kojem se međusobno volimo žena i ja, nego da imamo djecu i onda se rastanemo i nanesimo im boli koje sam i sam doživio.

No ipak - kolebao sam se - možda je moguće imati i sretan brak pun ljubavi i imati djecu. Tada sam se sjetio jedne pripovijetke koju je napisao moj otac. On je bio novinar, prevoditelj i književnik. Napisao je šest knjiga, a u jednoj zbirci pripovjedaka nalazila se kratka novela o jednom bračnom paru bez djece. Živjeli su na selu, imali su oveće imanje, bili su dobrostojeći ljudi, ali nije im se rodilo dijete. Jednoga dana oko podneva muž je priopćio ženi da je ostavlja i odlazi s drugom koja je trudna i nosi njegovo dijete. Žena nije rekla ni riječi, nastavila je raditi po kući. Popodne kad je sve pospremila, ispeglala je mužu košulje i odijela. Kada je i to obavila, otišla je u sobu. Navečer, kada je muž ušao u kuću, našao ju je obješenu.

Pošto sam cijelu tu priču odvratio u glavi, rekao sam sebi: ne, ja nisam takav čovjek, ja ne mogu Ildiku ostaviti zato što ne može roditi. To je ispod svakoga dostojanstva. Kada bih to učinio, duboko bih je povrijedio. Zamislio sam kako bi to bilo bolno za nju. Moj otac nikada nije saznao koliko mi je pomogao svojim pisanjem da donesem ispravnu odluku. Ja sam izabrao ljubav.

I tako se naša veza nastavila, produbljavala iz dana u dan, postali smo nerazdvojni. Nikad joj nisam govorio sve do sada o tome što sam prolazio tih dana, a i nije bilo potrebe. Meni je s njom bilo jedino važno da se volimo.

Kad smo se doselili u novi grad, nismo ni slutili da ćemo biti nagrađeni i upoznati veliku Ljubav. Ona nam se objavila u Isusu Kristu, Božjem Sinu. Tako je naša ljubav bila uronje-na u Božju ljubav. Svoju smo vezu okrunili brakom.

Bog Otac se pobrinuo za moje očinstvo i Ildikino majčinstvo tako što nas je uveo u služ-

be: služimo njegovoj djeci u crkvi. Nas dvoje danas nemamo jedno, dvoje ili troje djece, već mnoštvo (nismo ih nikada brojili). Jer, roditeljstvo se i sastoji u tome što djetetu daš nešto od sebe, a ono to ponese u sebi za cijeli život. Mnogo ih je koji su odrasli u nedjeljnoj školi i išli na vjeronauk kod tete Ildi. Naravno, tu sam i ja uključen na malo drugačiji način.

Što reći onim parovima koji također ne mogu imati djece? Najbolje je ne zapeti u boli koju osjećaju. Trebaju donijeti odluke koje će ih povesti dalje u životu. Ima onih koji se ne mogu maknuti s mrtve točke jer ih je bol zaustavila. Svakomu je njegova bol najveća.

Kada sam razmišljao o sebi i o Ildi, pomislio sam da ima i većih boli od toga da netko nema djece. Veća je bol kada roditelji nakon godina podizanja djeteta jedinca u jednom trenu ostanu bez njega zbog zloćudne bolesti ili prometne nesreće. Njima je mnogo teže. Oni do kraja života nose bol gubitka.

Bog ponekad ne daje odgovore. Ni mi nismo dobili odgovor na svoje pitanje: "Zašto, Bože?" Ne znamo zašto ovako prolazimo kroz život. Umjesto odgovora Bog nam daje rješenja. Ja sam zadovoljan - i više ne pitam. Moja je molitva da svaki par bez djece donese dobre odluke i nađe svoj životni put. Da me danas tko pita: kada bi se sada mogao vratiti u 1988. godinu, bi li drugačije izabrao? Odgovorio bih mu: opet bih izabrao ljubav.